

РЕШЕНИЕ

№ 5638

гр. София, 08.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Силвия Житарска

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5206** по описа за **2021** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник на група „АНД“ при ОПП-СДВР, срещу Решение № 20098430/19.04.2021 г. на СРС, НО, 131- ви състав, постановено по дело № 549/2021 г. С последното е отменено наказателно постановление № 20-4332- 021101/07.12.2020 г., издадено от началник на група към ОПП- СДВР, с което на Е. В. Л. е наложено наказание- глоба в размер на 300 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца на основание чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Решението се обжалва, като незаконосъобразно, по съображения подробно изложени в депозираната касационна жалба. Иска се неговата отмяна и потвърждаване на наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител поддържа касационната жалба. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – редовно призован, не се представлява. Представя отговор на

касационната жалба.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, моли решението на СРС да бъде отменено, а обжалваното наказателно постановление – потвърдено.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна. Съображенията за това са следните:

С обжалваното решение е отменено процесното НП, с което на Е. В. Л. е наложено наказание- глоба в размер на 300 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца на основание чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

От фактическа страна, съдът е приел за установено, че на 08.06.2020г. в [населено място] жалбоподателят Л. е управлявал по път за обществено ползване моторно превозно средство - мотопед, което подлежало на регистрация на общо основание, без регистрационни табели. По този начин деецът формално нарушил правилото на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

На жалбоподателя бил издаден акт за установяване на административно нарушение , а въз основа на него - съставено процесното наказателно постановление.

От правна страна, Софийски районен съд е счел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са спазени изискванията на закона досежно материалната компетентност на техните издатели, както и тези за описание на нарушението/ дата, място и обстоятелства, при които е извършено/.

По съществуващото на нарушението, съдът е приел, че деянието е осъществено от обективна страна, тъй като действително нарушителят се е движил с МПС, без валидна регистрация на същото.

За да отмени процесното наказателно постановление, съдът е посочил, че незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, тъй като деянието не е извършено виновно.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, като краен резултат.

Касационната инстанция споделя напълно извода на първоинстанционния съд, че в

хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Солидаризира се и със становището, че деянието е осъществено от обективна страна. Съдът е изложил убедителни мотиви, като в тази насока се е позовал на събраните в хода на извършената проверка по пр. пр. № 34829/2020 г. по описа на СРП, доказателства.

Съдът е отменил наказателното постановление, тъй като е приел, че поведението на жалбоподателя не е виновно. Липсата на вина е обоснована с това, че при закупуване на превозното средство от румънски гражданин, на жалбоподателя било предоставено Удостоверение за вписване на МПС, неподлежащо на регистрация, издадено от Кметство на [община] на 09.06.2015г. Съдът е дал вяра дадените в хода на проверката обяснения на извършителя, в които същият посочил, че е правил няколко опити да регистрира превозното средство, но му било отказвано. Последното създадо обоснована увереност, че управляваното от него МПС не подлежи на регистрация.

Настоящата инстанция намира, че изводът на първоинстанционният съд за невиновност е сторен при превратен анализ на доказателствената съвкупност.

На първо място, обстоятелството, че процесното превозно средство не подлежи на регистрационен режим в Република Румъния, не обосновава автоматичен подобен извод и за нашата страна. Нормите на чл.3, чл.4 и чл.6 ЗАНН, регламентират, че административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление на територията на Република България, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. За допуснатото нарушение се прилага административния акт, който е бил в сила към момента на извършването му. Тези правила са ноторно известни и не подлежат на каквото и да е съмнение. Ето защо, субективната увереност за идентичност на правните режими на регистрация на превозните средства в различните държави, не може да бъде споделена, още по-малко да обоснове изключване на отговорността, поради наличие на фактическа грешка, по смисъла на чл.14 от НК.

На следващо място, съдът неправилно е кредитирал с доверие обяснения, дадени от извършителя в хода на предварителната проверка. Същите не са събрани по съответния процесуален ред, разписан в НПК, поради което нямат характер на годно доказателствено средство. Отделно от това, дори и да се приеме, че същите са такива, изнесените от водача факти в тях са неконкретизирани. Жалбоподателят не сочи кога точно е посещавал съответната служба с цел регистрация на превозното средство, пред кого е заявил намерението си, съставил ли е и какви документи във връзка с това, депозирал ли ги е по съответния ред и т.н. Както в хода на прокурорската проверка, така и по време на административнонаказателното производство не са ангажирани други доказателства в подкрепа на изложената теза. Поради това, следва се приеме, че обясненията на нарушителя се явяват изолирани и представляват защитна версия.

Ето защо, настоящата инстанция не споделя извода на първостепенния съд, че деянието не е извършено виновно.

Независимо от изложеното, съдът намира, че решението на СРС е правилно като краен резултат, по следните съображения:

Разпоредбата на чл. 28 ЗАНН предоставя на наказващия административен орган възможността за маловажни случаи на административни нарушения да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, че при повторно извършване на друго деяние ще му бъде наложено административно наказание. За приложението на чл. 28 ЗАНН следва да бъдат преценявани обстоятелствата за всеки конкретен случай.

Видно от материалите по приложената административнонаказателна преписка, деецът няма непогасени по давност административни нарушения. Последното такова е извършено преди повече от 10 години. Деецът е неосъждан. Периодът на управление в нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е сравнително кратък. В случая следва да се съобразят и спецификата на превозното средство и документите за произход, които обективно биха могли да създадат опасност от противоречия в практиката на административните органи досежно регистрационния режим, който следва да се приложи.

Предвид изложеното, степента на обществена опасност на конкретно извършеното деяние (бездействие), въпреки важността на регулираните с посочената норма от ЗДвП обществени отношения, следва да бъде преценена като незначителна.

Ето защо, настоящата инстанция намира, че процесното нарушение представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН – такъв, при който административното нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид, поради което използването на репресия се явява обществено неоправдано. Горното налага отмяна на обжалваното НП, като незаконосъобразно.

Като е достигнал до същия правен извод, макар и по различни съображения, и е отменил процесното НП, първоинстанционният съд е постановил решение в съответствие с материалния и процесуалния закон. Поради това, същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, съдът намира за неоснователно направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. II от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - XV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20098430/19.04.2021 г., постановено по НАХД № 549/2021 г., на Софийски районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.